

ding for mig ikke engang har været af den Art, at jeg har undersøgt den nogen synderlig Læntning eller endog Overveielse; thi det er mig klart, at det er af den Slags Ting, der maaske i Diebliffet kunde have nogen Betydning; men det vil meget hurtigt forsvinde. Jeg mener altsaa nu at have paavist Nødvendigheden og tillige Forsvarligheden af den her foreslaaede Foranstaltning, og endelig naaes der derved det Gode — det var den næste Grund for Udvalget til at gaa ind derpaa —, at der vindes Tid, thi det er min Overbevisning, og det er vist ogsaa den høitærede Ministers, at fordi man faar Lovforslaget om denne Anstalt vedtaget, kan man ingenlunde dermed lade Sagen hvile; men der maa forfættes i det Mindste for at komme til et Resultat om, hvad man skal gjøre, naar den Tid kommer, da det vil vise sig nødvendigt at faae en virkelig ny Anstalt, en Pleieanstalt eller en Koloni, eller hvad det nu skal være, og den Tid er vist ikke langt borte. Nu kunde man maaske sige, saa bliver Anstalten i Viborg overflødig, men det bliver den neppe. Dersom man skulde komme til det Resultat, hvad jeg synes at have dannet mig en temmelig begrundet Mening om, at man ikke vil, at Anstalten ikke egner sig til sit Formaal, saa vil man alligevel have rigelig Brug for den, dels til Idioter og dels til mange andre Slags Sygdomme, for hvilke vi kunne trænge til Anstalter. Naar jeg siger mange andre Slags Sygdomme, tænker jeg selvfølgelig nærmest paa dem, der ere nævnte i Udvalgets Betænkning og de af Overlægerne ved Sindsfygeanstalterne indsendte Betænkninger. Naar man fremdeles ser hen til, at Bygningen nu engang er tilstede, og at det vistnok, naar Alt kommer til Alt, er en god økonomisk Brug at gjøre af den, naar man anvender den paa den her foreslaaede Maade, saa har det økonomiske Hensyn naturligvis ikke kunnet være det Afgjørende for Udvalget, det har jeg allerede gjort gjældende, idet jeg har stillet noget ganske Andet i Spidsen, men som Bihensyn for tjener det naturligvis altid at blive taget i Betragtning. Jeg skal nu blot med et Par Ord begrunde Vindringsforslagene, der allerede have fundet deres Begrundelse, i hvad jeg har sagt, nemlig Vindringsforslaget under Nr. 2 om, at Lovforslaget noget bestemt burde sige, hvilke Patienter der skal optages i Anstalten. Det har vistnok været baade den høitærede Ministers Mening og deres Mening tillige, som have havt Indflydelse paa Lovforslagets Uffattelse, at det egentlig skulde være de Patienter, som omtales i det af Udvalget under Nr. 2 stillede Forslag, nemlig saadanne, som ere saa sløvede, at de kun have rent dyriffe Fornødenheder; men vi have ment, at andre Mænd kunne træde til ved denne Lovs Udførelse, og vi have derfor fundet, at det var bedst, at det ligesom sættes ind i Lovforslaget selv som det Principale, at de skulde have været paa en Sindsfygeanstalt, hvor Overlægen

skal have afgivet den Erklæring, at de nu ere naaede til det Standpunkt, at de kun have rent dyriffe Fornødenheder. Endelig have vi tillige troet at burde aabne subsidiær Udgang for dem, som ikke have været paa en saadan Anstalt, naar en lignende Erklæring forelaa for deres Vedkommende, og det saameget mere som der derved aabnes Udgang til, at Idioter kunne optages paa Anstalten; thi de kunne nemlig ikke gaa igjennem de alt besaaende; det strider mod deres Reglementer. For altsaa at aabne Udgang for saadanne Personer, have vi ment at burde tilføie denne Slutningsbestemmelse om, at, naar en autoriseret Læge har behandlet den Paagjældende og afgivet Erklæring om, at han er nedsinket i den af mig tidt omtalte Tilstand, skulde det være tilstrækkelig Vorgen for, at han kunde sendes derhen. Derved vil der uregeligt blive Plads for de Idioter, som maaske i deres tidligere Barndom eller Ungdom have havt et Tilfælde, der har gjort, at de ere nedsinket i en idiotisk Tilstand, og det er ikke saa ganske Saa, med hvem det er Tilfældet. Det er Grunden til, at Udvalget har stillet Vindringsforslaget under Nr. 2, der, som det ogsaa vil fremgaa af Betænkningen, er i fuld Overensstemmelse med de af Overlægen ved Borvingborg Sindsfygeanstalt opstillede Betingelser, og det strider ikke mod de af de andre Læger eller Sundhedskollegiet afgivne Erklæringer. — Dernæst har Udvalget troet at være, saa at sige, forpligtet til at tage under Overveielse, hvad der kom sterkt paa Dm tale ved første Behandling og deriblandt ogsaa af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Fenger), at man kunde gjøre Begyndelsen med at gjøre denne Anstalt til en Statsanstalt. Udvalget har, — saavidt jeg hukker — ogsaa for Fattigvæsenets Vedkommende, ialtsaal paa nærværende Stadium, været enigt om, at det ikke er rigtig heldigt, som dels vore abnorme Skoler og dels vort Sindsfygevæsen er ordnet, set fra Statens og Samfundets Synspunkt i det Hele og navnlig fra det finansielle Standpunkt. For Blindeinstituttets Vedkommende, der er oprettet ved Lov af 21de Januar 1857, hedder det udtrykkelig, at det og det skal betales af hvert enkelt Individ; kunne de ikke betale det, kunne de komme frit derind for Statens Regning. Det er altsaa en ren Statsanstalt. Det synes at, tyde paa, at man allerede dengang har havt Die for, at saadanne Anstalter egentlig rettest burde være Statsanstalter. Hvad derimod angaar Døvstummeinstituttet, som er oprettet ved Fundatsen af 17de April 1807, er det bestemt, at naar Forældrene ere uformuende, skulle Patientene derind paa Amtets Besøstning. Forholdene have imidlertid medført, at den Betaling, Amtet giver, alligevel ikke kan slaa til, og saa betaler Amtet Noget, Statskassen Resten. Omkostningerne ere altsaa der delte mellem Amtet og Staten. Ved Sindsfygeanstalter betaler for Ufor-